

[Christmas Møller.]

bare eller have Stemmeret ved det kommende kommunale Valg; men jeg forstaaer dog den højtærede Indenrigsminister saaledes, at han ikke var fuldkommen afvisende, og at han i Princippet var enig i den Betragtning, som jeg forstaaer det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen, der var Ordfører for Socialdemokratiet, ogsaa gav Tilslutning til og særdeles gerne vilde have fremmet allerede nu; og naar der er et saa overvældende Flertal for det i Udvalget, nærer jeg ikke Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister og vi vil kunne finde hinanden.

Til det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen vil jeg sige, at jeg takker for Komplimenten. Det er jeg ikke meget forvænt med fra den Side for nærværende. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde været Perledykker. Jeg mener ogsaa, det er et Par gode Perler angaaende denne Sag, jeg har fundet frem, og hvis det ærede Medlem synes det er for lidt, har jeg et Par ekstra nede paa min Plads, som han altid kan faa ved anden og tredie Behandling.

Jeg maa gøre det ærede Medlem Hr. Norlev en Undskyldning for, at jeg glemte ham; det kan jo kun være meget behageligt, at det ærede Medlem ogsaa meldte sig som Tilhænger af 21 Aars Valgretsaldern, saa har vi 3 yderligere, og i disse Tider samler man jo, hvad man kan samle. Paa nærværende Tidspunkt synes jeg det er rimeligt at sige, at det for alle dem, der ønsker, at vi skal have en rigtig Løsning af dette Spørgsmaal — saaledes at vi faar 21 Aars Valgretsaldern først og fremmest til Rigsdagen, til det ene Ting, vi vel skal have —, maa være en stor Opgave ved de Forhandlinger, der foregaar angaaende denne Sag, at drage Omsorg for ikke at foretage noget, som kan ødelægge dette rigtige Maal, som, hvis det ikke naas, ogsaa vil virke ødelæggende for en egentlig Forfatningsændrings Gennemførelse. Derfor har vi stillet os paa det Standpunkt, samtidig med at vi har præciseret vor principielle Stilling, at vi mener, man skal forhandle om dette Spørgsmaal nu. Og saaledes som Stillingen har vist sig at være i dette høje Ting, saaledes som vi ved, den er i det ærede Regeringsparti, skulde det da være helt usandsynligt, at vi med en saadan Regering ikke kan naa det rigtige Resultat.

Aksel Larsen: Vi tilslutter os fuldt og helt det, der er fremført her angaaende de ønskelige Følger for Skattesnyderne med Hensyn til Udøvelse af kommunal Valgret. Der er jo det mærkelige ved det, at man hid-

til har holdt fast ved, at Folk, der paa Grund af Fattigdom ikke har betalt deres Skat rettidigt, ikke skulde have Lov til at stemme, medens Folk, der paa Grund af deres mere eller mindre medfødte eller tillærte bedrageriske Tendenser snyder Stat og Kommune for Millioner i Skat, gerne maatte gaa hen og stemme, endogsaa efter at deres Forbrydelse er blevet opløst. Det er ikke mig bekendt, at der nogetsteds foreligger et almindeligt Forslag vedrørende Bestemmelser i den Retning, der er nævnt her, men jeg vil være vældig Tilhænger af, at vi nu, da vi behandler den kommunale Valglov, faar det ordnet saaledes, at denne beskedne Straffebestemmelse for Skattesnyderi træder i Kraft allerede ved de forestaaende Valg.

Hvad Spørgsmaalet om Opholdsbestemmelser angaar, maa jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at det var i første Række det, jeg sigtede til, da jeg anholdt hans Udtalelse om, hvad der var fornuftigt og ikke fornuftigt med Hensyn til kommunal Valgret. Naturligvis mener jeg ogsaa, at Bestemmelsen om Skattebetaling som Betingelse for at udøve kommunal Valgret er vendt ensidigt imod de ubemidlede, og det vil altsaa sige i allerhøjeste Grad imod hele den store Befolkningsklasse, den største af alle herhjemme, som udgøres af Lønarbejderne. Men endnu mere urimeligt forekommer det mig endda med Opholdsbestemmelserne. Det er jo nemlig saadan, at man, naar man er Lønarbejder, maa tage Arbejde, hvor man kan faa det; det er ofte i en anden Kommune end den, hvori man bor; saa vidt muligt flytter man saa hen i Nærheden af sit Arbejdssted, og denne Tvang til at flytte, om jeg saa maa sige, bevirker saa, at man mister sin kommunale Valgret. Helt urimeligt bliver Forholdet, naar man tænker paa et Omraade som f. Eks. Hovedstadskommunerne, hvor man flytter fra den ene Kommune til den anden, alt efter som man kan faa en Lejlighed til en Betaling, man er i Stand til at udrede, eller efter som man faar Arbejde det ene eller det andet Sted. Det er fuldkommen urimeligt, at man, fordi man overskrider en Kommunegrænse i København, det være sig fra København til Frederiksberg eller fra Gladsaxe til Herlev, skal miste sin Valgret til det næstkommende Kommunvalg.

Her er virkelig et Forhold, hvor Loven er særlig uretfærdig over for Lønarbejderne, og derfor kan jeg ikke se det fornuftige i, at man bibeholder disse Opholdsbestemmelser; og hvis der er nogen, der mener, de er fornuftige, maa man undskylde, at jeg